

THIÊN CHÚA DẪN TÔI ĐI TRÊN ĐƯỜNG NGAY NỎ CHÍNH!

... Sáng ngày 25-10-1988, bà **Penny Thomas** - tín hữu Công Giáo Hoa Kỳ - bồn chồn nhìn chiếc đồng hồ treo tường nhà bếp và tự hỏi, sao giờ này mà **Candi, đưa con gái út lên 7 tuổi** của bà vẫn chưa thức giấc, chuẩn bị đến trường? Bé Candi rất yêu thích đi học lắm mà! Cứ mỗi buổi sáng, cô bé lại nằng-nặc đòi mẹ chải tóc cho, rồi tự tay chọn chiếc áo đầm cô ưa thích và mặc vào .. Nhưng sáng nay vẫn chưa thấy con bé xuất hiện!

Lo lắng, bà Penny bước vào phòng con và thấy Candi đôi má đỏ hồng, nằm bất động trong đám chăn mềm ngổn ngang.. Bé bị sốt cao độ. Thì ra bệnh đau gan tái phát trầm trọng. Bé Candi được ghép gan lần đầu tiên vào năm 1982.

Bà Penny vội vàng chở con đến ngay **nhà thương Nhi Đồng ở Pittsburgh**, thuộc bang Pennsylvania (Ohio). Các bác sĩ khám phá ra mật trong gan cô bé bị vỡ tung và đang chuyển vào máu. Cần phải thay gan cho cô bé tức khắc. Candi được đánh thuốc mê và chờ đợi, nếu may mắn tìm được một cái gan, người ta sẽ thay ngay cho cô bé.

Vào cùng một ngày đó, nơi thành phố bên cạnh, bạn tí hon của Candi ngã bệnh nặng. Đó là **bé Jason, 5 tuổi**. Cậu bé mang chứng bệnh như Candi và được chuyển ngay tới nhà thương nhi đồng Pittsburgh để chữa trị, vì nơi đây có bác sĩ nổi tiếng Thomas Starzl, người thành công trong vụ ghép gan đầu tiên vào năm 1963.

Mẹ của Jason là bà **Nancy Point, nữ y tá bệnh viện Nhi Đồng Washington**. Do đó bà biết rõ bệnh tình Candi, ngày cô bé được chở đến đây lần đầu tiên, trước khi được chuyển sang bệnh viện Nhi Đồng ở Pittsburgh.

Khi cậu bé Jason con bà bị đau gan, bà Nancy liên lạc với bà Penny hỏi ý kiến. Từ đó hai gia đình Thomas và Point, liên lạc với nhau thường xuyên và hai bé Candi-Jason trở thành đôi bạn tí hon, khăng khít nô đùa bên nhau.

Ngày hôm nay hai bé ngã bệnh nặng và cùng vào nhà thương Pittsburgh.

Nơi hành lang bệnh viện, hai bà mẹ Penny và Nancy tình cờ chạm mặt nhau, và chỉ lúc ấy hai bà mới biết cả hai đứa con đang lâm nguy.

Đang bồn chồn lo lắng, thì bác sĩ Thomas Starzl xuất hiện. Ông tiến về phía hai bà mẹ. Bác sĩ nói:

- Chúng tôi vừa kiếm được một gan và Candi cần được ghép gan. Nhưng lúc này đây, chúng tôi có thể giữ cho tình trạng của cô bé không trầm trọng thêm. Trái lại, trường hợp của bé Jason đang lâm nguy và cần được ưu tiên ghép gan tức khắc!

Rồi trịnh trọng quay sang bà Penny, bác sĩ Stazl hỏi:

- Chúng tôi phải làm gì bây giờ? Phải quyết định ra sao?

Bà Penny nhìn sang bà Nancy, đang rướm rướm nước mắt.

Bà phải xử sự như thế nào đây? Có thể nào một người mẹ, lại đặt trên cán cân hai mạng sống: mạng sống chính con mình và mạng sống một trẻ thơ khác? Làm sao bà dám tin chắc rằng, rồi đây sẽ tìm được một cái gan khác, kịp thời cứu sống con bà???

Hiểu rõ hoàn cảnh đau thương, bác sĩ Starzl, im lặng chờ đợi. Lúc đó vắng mặt chồng, bà Penny phải tự mình giải quyết vấn đề quan trọng nhất trong đời!

Ngay lúc đó, bà Penny nghĩ bé Jason được quyền ghép gan trước. Sau đó, chỉ cầu mong tìm được cho con gái bà một cái gan khác.

Thu hết can đảm, bà Penny trả lời với bác sĩ:

- Xin ghép gan cho bé Jason trước!

Bà Nancy cảm động ôm chầm lấy bà Penny và chỉ nói được vồn vện câu:

- CÁM ƠN!

Ba phút sau, bé Candi được đem ra khỏi phòng mổ và thay vào đó bé Jason.

Cuộc mổ diễn tiến tốt đẹp và thành công.

Trong khi đó bé Candi tiếp tục chờ cơ may có được một cái gan cho mình.

Tâm lòng bà Penny thật bồn loạn. Mỗi một ngày qua, mang thêm mối lo lớn cho bà. Mỗi sáng thức giấc bà tự nhủ:

- Liệu hôm nay có tìm được một cái gan cho bé Candi không?

Cứ thế ba tuần lễ dài đằng đẳng trôi qua. Bà Penny mất hết 14 kilô.

Mãi đến ngày 21-11-1988, bé Candi được ghép gan và thoát chết!

Ngày nay, cả hai bé Candi và Jason đều khỏe mạnh. Mỗi lần nhìn hai bé nô đùa bên nhau, bà Penny cảm thấy thật sung sướng. Bà thổ lộ:

- Tôi biết rằng, hy sinh của mình mang lại hoa quả. Ngày tôi bằng lòng nhường cái gan, đáng lý của bé Candi, cho bé Jason, tôi tin rằng THIÊN CHÚA sẽ có cách cứu con tôi khỏi chết. Giờ đây, mỗi ngày tôi dâng lời cảm tạ THIÊN CHÚA vì Tình Yêu bao la của Ngài.

... "Chúa là mục tử chăn dắt tôi, tôi chẳng thiếu thốn gì. Trong đồng cỏ xanh tươi, Người cho tôi nằm nghỉ. Người đưa tôi tới dòng nước trong lành và bổ sức cho tôi. Người dẫn tôi trên đường ngay nẻo chính vì danh dự của Người. Lạy Chúa, dầu qua lũng âm u, con sợ gì nguy khốn, vì có Chúa ở cùng. Con trượng Ngài bảo vệ, con vững dạ an tâm. Chúa dọn sẵn cho con bữa tiệc ngay trước mặt quân thù. Dầu con, Chúa xúc đơm dầu thơm, ly rượu con đầy tràn chan chứa. Lòng nhân hậu và tình thương Chúa ấp ủ tôi suốt cả cuộc đời, và tôi được ở đền Người những ngày tháng, những năm dài triền miên" (Thánh Vịnh 23(22)).

("Reader's Digest Sélection", Juin/1992, trang 7-14)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt